

VI PROCES PRIVATIZACIJE

Mart je obeležio raskid još jednog privatizacionog ugovora, ovoga puta u Televiziji Piroć, koja je ponovo u državnom vlasništvu nakon privatizacije iz 2007. godine. Do raskida ugovora došlo je na predlog Sindikata i zaposlenih u televiziji. U obrazloženju rešenja o raskidu ugovora, navodi se da je prilikom kontrole, Agencija za privatizaciju konstatovala da kupac nije ispunio ugovorene obaveze koje se odnose na investiranje, kontinuitet poslovanja i obaveze iz socijalnog programa, iako mu je za izvršenje tih obaveza omogućen dopunski rok. Zaposleni očekuju imenovanje zastupnika kapitala, i tvrde da im je interes da održe kontinuitet u radu, a očekuju i partnerski odnos sa opštinom. U opštini takođe tvrde da im je interes da televizija opstane. Kupac televizije u privatizaciji, Milorad Pejić, kaže da država nigde nije bila dobar vlasnik, pa neće ni u ovom slučaju. On je od Agencije za privatizaciju tražio da mu dozvoli da ugovor o privatizaciji prenese na treće lice. Kaže da su razgovori bili u toku, ali da je na kraju Agencija, na zahtev Sindikata, ugovor ipak raskinula. Pejić takođe tvrdi da raspolaže dokazima da je obaveze da investira u Televiziju ispunio, da je program redovno emitovan, kao i da su plate kasnile daleko manje nego što to tvrde zaposleni. U svakom slučaju, raskid ugovora o privatizaciji čini se da je deo jednog šireg trenda koji, nakon raspisivanja izbora na svim nivoima, karakteriše sve jači pritisak na medije i građenje pozicija od strane lokalnih moćnika koje treba da obezbede nekritičku podršku od strane medija u predizbornoj kampanji, a posebno od strane javnih medija. Borba za pozicije često dovodi i do sukoba unutar vladajućih opštinskih koalicija, pa su se tako u Čoki predstavnici vladajućeg Saveza vojvođanskih Mađara povukli iz uređivačkog odbora lokalnog mesečnika „Hronika“, uz optužbe da nisu bili u mogućnosti da utiču na uređivačku politiku. Ferenc Balaž, zamenik predsednika opštine Čoka, iz SVM-a, tvrdi da je Uređivački odbor dobijao novine pripremljene za štampu toliko kasno, da više nije bilo vremena da se na bilo šta reaguje, a predsednik skupštine, Čaba Pinter, takođe iz SVM-a, tvrdi da je poslednji februarski broj novina stigao do građana, a da ga Uređivački odbor nije ni pregledao. Po Pinteru, ovo se radi kako bi tekstovi u novinama služili ciljevima jedne stranke, koja tako pokušava da sebe popularizuje pred izbore. Njihovi koalicioni partneri iz Demokratske stranke ne slažu se sa ocenom da SVM nije imao mehanizme da postigne „da list izgleda kako oni hoće“. Predsednik Opštinskog odbora DS i bivši predsednik čokanske opštine, dr Predrag Mijić, postupak SVM-a tumači tek kao uobičajenu praksu pred izbore, „kada se svi prave kao da nisu učestvovali u vlasti“.

Bolna činjenica da lokalni javni mediji nemaju nikakav sistemski mehanizam svoje zaštite i zaštite svojih redakcija i uređivačke politike od lokalnih moćnika, najviše se zloupotrebljava u predizbornoj kampanji. Mera bahatosti lokalnih vlasti u odnosu na javne medije je tolika, da oni ne zaziru od izjava u kojima se potpuno otvoreno razmeću „mehanizmima da postignu da medij

izgleda kako oni hoće“. Nažalost, ni same redakcije i novinari tome često ne uspevaju da se odupru, pa tako imamo paradoksalnu situaciju, kao u Pirotu, da se zaposleni u Televiziji raduju tome što su ponovo u državnom vlasništvu i umesto da se nude građanima da u njihovom najboljem interesu budu mehanizam koji će kontrolisati vlast, oni se nude opštini od koje „očekuju partnerski odnos“. Sve ovo zajedno govori, i to govori vrlo ružno, o meri u kojoj je sistem vrednosti poremećen, a svest o funkciji medija u društvu zamagljena.